

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 15. května 2018

takto:

Na podkladě stížnosti státního zástupce se podle § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu **ruší** usnesení Okresního soudu v Sokolově ze dne 20. února 2018 č. j. 1 T 25/2017 – 368 a znovu se **rozhoduje** tak, že

podle § 222 odst. 2 trestního řádu **se věc** obžalovaného pprap. **V** ■■■■■ **T** ■■■■■, narozeného ■■■■■ v ■■■■■ kterému bylo obžalobou kladeno za vinu že dne 16. 6. 2016 kolem 23.30 hod na chodbě Protialkoholní záchytné stanice v Sokolově, Slovenská 1596, v době výkonu služby bez zákonného důvodu udeřil dvěma údery pravou rukou sevřenou v pěst do levé horní části obličeje a horní části těla **E** ■■■■■ **R** ■■■■■, nar. ■■■■■, ačkoliv podle § 53 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, nebyly splněny podmínky k použití donucovacích prostředků k ochraně bezpečnosti jeho osoby, jiné osoby nebo majetku anebo k ochraně veřejného pořádku a **E** ■■■■■ **R** ■■■■■ tak způsobil závažnou újmu na jeho základních lidských právech, kdy zejména nebyla zachována lidská důstojnost **E** ■■■■■ **R** ■■■■■, garantovaná článkem 2 odstavec 2 Listiny základních práv a svobod, přičemž způsobil i drobná poranění **E** ■■■■■ **R** ■■■■■ v podobě pohmoždění pravé temenní části hlavy a tímto jednáním porušil nejméně ustanovení § 9 a § 11 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, když nedodržel pravidla zdvořilosti a nedbal cti, vážnosti a důstojnosti **E** ■■■■■ **R** ■■■■■, stejně jako nedbal toho, aby **E** ■■■■■ **R** ■■■■■ nevznikla bezdůvodná újma a dále porušil ustanovení § 45 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, neboť nedodržel služební kázeň spočívající v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, čímž měl spáchat přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

postupuje

vedoucímu Územního odboru Sokolov Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Policie České republiky, neboť nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být uvedeným orgánem posouzen jako kázeňský přestupek.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením okresní soud postoupil shora popsany skutek podle § 222 odst. 2 trestního řádu Krajskému ředitelství policie Karlovarského kraje k posouzení, zda v jednání obžalovaného nemůže být spatřován přestupek nebo kárné provinění.
2. Proti tomuto usnesení podal státní zástupce včasnou stížnost, kterou se domáhal zrušení napadeného usnesení podle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu a vrácení věci nalézacímu soudu, aby o ní znovu jednal a rozhodl. Stěžovatel se zaměřil na body 183 až 185 odůvodnění napadeného usnesení a okresnímu soudu vytýkal, že se snaží postoupit něco, co není popsáné v žalobním návrhu a netvoří proto podstatu skutku. Proto nelze postupovat podle § 222 odst. 2 trestního řádu. Nalézací soud totiž své rozhodnutí odůvodnil tím, že například z hlediska taktiky vedení zákroku a sledu jednotlivých úředních úkonů by jednání obžalovaného mohlo být posouzeno jako kázeňský přestupek podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním

poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Státní zástupce odcitoval výrok obžaloby (tak, jak je popsán ve výroku usnesení krajského soudu), upozornil na to, co se rozumí skutkem a zdůraznil, že podstata žalobního návrhu nespočívá v porušení taktiky zákroku nebo sledu jednotlivých úředních úkonů, netvoří podstatu skutku, kterou se měl nalézací soud výhradně zabývat a vést dokazování, a proto shledává výrok o postoupení věci vadným.

3. Krajský soud v Plzni na podkladě podané stížnosti přezkoumal podle § 147 odst. 1 trestního řádu správnost výroku napadeného usnesení, řízení, které mu předcházelo, a dospěl k těmto závěrům.
4. Předně je třeba konstatovat, že Krajský soud v Plzni rozhodoval v této trestní věci již jednou, a to usnesením ze dne 14. prosince 2017 sp. zn. 8 To 492/2017, jímž zrušil předchozí zprošťující rozsudek okresního soudu a věc vrátil okresnímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Okresnímu soudu vytknul řadu nedostatků a uložil mu, aby znovu zhodnotil provedené důkazy, zejména aby zjištěný skutkový stav zhodnotil podle příslušných ustanovení trestního zákoníku a zákonů č. 273/2008 Sb., o Policii ČR a č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Okresní soud pokyny odvolacího soudu v zásadě respektoval, znovu zhodnotil všechny provedené důkazy, zabýval se právním posouzením věci a dospěl k závěru, že se obžalovaný V. T. nedopustil žalovaného, ani žádného jiného trestného činu.
5. S tímto závěrem se Krajský soud v Plzni ztotožnil, byť ani zdaleka nesouhlasí s právní argumentací napadeného usnesení. Provedenými důkazy bylo spolehlivě prokázáno, že obžalovaný V. T. opakovaně udeřil poškozeného E. R., a to pěstí jednak do obličeje, jednak do horní části těla a poté ho oběma rukama odstrčil. Nebylo však jednoznačně prokázáno, že tímto jednáním způsobil poškozenému drobná poranění v podobě pohmoždění pravé temenní části hlavy, jak mu to kladla za vinu obžaloba. Poškozený totiž mohl utrpět zmiňovaná poranění při své nehorázné výtržnosti v baru, při převozu do záchytné stanice, případně i tam po zákroku ostatních policistů. Z pořízeného kamerového záznamu, jakož i z výpovědi ostatních policistů i samotného obžalovaného lze dovodit, že obžalovaný V. T. stíhaným fyzickým útokem na poškozeného reagoval na předchozí urážky a plivnutí. Podle názoru odvolacího soudu nereagoval profesionálně a správně, nechal se vyprovokovat a reagoval nepřiměřeným způsobem v rozporu se zákonem. Odvolací soud má konkrétně na mysli porušení ustanovení § 11 písm. c) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, podle něhož je policista povinen postupovat tak, aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž směřuje úkon, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem. Poškozený nepochybně zavedl příčinu, aby vůči němu policisté použili donucovacích prostředků, nicméně v dané situaci úder pěstí do obličeje nebyl přiměřený a nebyl na místě. Byť je poškozený mohutné postavy a z toho důvodu nepochybně lépe fyzicky disponován než obžalovaný, tak se nacházel v silně podnapilém stavu, vrávoral, neudržel se vždy na nohou a pro tři k podobným zákrokům vycvičené policisty nemohl představovat žádnou výraznou hrozbu. Proto šlo ze strany obžalovaného o nezvládnutou a nepřiměřenou reakci.
6. Byť obžalovaný V. T. nepostupoval striktně podle zákona, a tak vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím uvedenému právnímu předpisu, neznamená to ještě, že se dopustil přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Toho se totiž dopustí úřední osoba, která v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu. Naplněním tohoto znaku žalovaného trestného činu se nalézací soud nezabýval vůbec. Je evidentní, že obžalovaný nejednal v úmyslu způsobit poškozenému majetkovou škodu, případně opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. Zbývá tak zvážit, zda jednal v úmyslu, aby poškozenému způsobil jinou závažnou újmu. Tuto újmu spatřoval státní zástupce v obžalobě v tom, že poškozenému obžalovaný způsobil závažnou újmu na jeho základních lidských právech, kdy zejména nebyla zachována lidská důstojnost poškozeného, garantovaná článkem druhým, odstavcem druhým Listiny

základních práv a svobod. Již v předchozím rozhodnutí krajský soud vyslovil pochybnosti o této závažné újmě, kterou měl obžalovaný způsobit silně podnapilému poškozenému, který se již dříve v baru, který demoloval, svlékl do naha a rozhodně se lidsky a důstojně nechoval. Ani v podané stížnosti státní zástupce své úvahy o této závažné újmě nijak nerozvinul a nic konkrétního nenamítal. Ostatně obžalovanému nebylo ani prokázáno, že by v úmyslu předpokládaném v ustanovení § 329 odst. 1 trestního zákoníku jednal. Nic takového nedoznal a ani to nevyplývá z žádného z provedených důkazů. Proto krajský soud dospěl k závěru, že jednání obžalovaného V■■■■ T■■■■ nelze kvalifikovat jako žalovaný trestný čin. Protože v jednání obžalovaného nelze spatřovat ani jiný trestný čin, dospěl odvolací soud ke stejnému závěru jako okresní soud, byť na podkladě jiné právní argumentace.

7. Za této situace bylo odůvodněno postoupit věc s odkazem na ustanovení § 222 odst. 2 trestního řádu příslušnému služebnímu funkcionáři Policie ČR, aby ve své vlastní kompetenci posoudil, zda se obžalovaný dopustil stíhaným jednáním kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 shora citovaného služebního zákona. Podle tohoto ustanovení je kázeňským přestupkem zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu. Okresní soud věc postoupil Krajskému ředitelství policie Karlovarského kraje k posouzení, zda nemůže jít o přestupek nebo kárné provinění. K této konkretizaci má krajský soud výhrady. Řízení o kázeňském přestupku koná podle § 186 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů služební funkcionář. Tím je vedoucí Územního odboru Sokolov Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, který již v téže věci rozhodoval o kázeňském přestupku pppap. J■■■■ B■■■■. Proto krajský soud ke stížnosti státního zástupce zrušil napadené usnesení postupem podle § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu a znovu rozhodl tak, že předmětnou trestní věc postoupil uvedenému služebnímu funkcionáři.
8. Ke konkrétní námitce podané stížnosti zbývá uvést, že okresní soud ve výroku napadeného usnesení popsal skutek přesně tak, jak ho popsala obžaloba státního zástupce, takže rozhodně nedošlo k namítané situaci, že okresní soud služebnímu funkcionáři postoupil jiný než žalovaný skutek. Pokud okresní soud v odůvodnění napadeného usnesení zmínil, že by žalované jednání mohlo být posouzeno z hlediska taktiky vedení zákroku a sledu jednotlivých úředních úkonů, tak toto uvedl příkladmo a služební funkcionář by tímto nebyl vázán. Ten je vázán pouze tím, že soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že nejde o trestný čin. Posouzení toho, zda jde o kázeňský přestupek ve smyslu § 50 odst. 1 citovaného služebního zákona, je výhradně v kompetenci příslušného služebního funkcionáře.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést,

zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 15. května 2018

JUDr. Zdeněk Jaroš, v.r.
předseda senátu